

Jeg har ikke deltaget i de landsmøder, jeg kommer heller aldrig til det. Det er rigtigt, at hr. Søren Søndergaard ved meget mere om, hvad der foregår på de landsmøder, end Dansk Folkeparti ved. Det, vi kan gøre, er at rejse spørgsmålet til Enhedslistens repræsentanter herinde. Når Enhedslisten selv skriver i sit arbejdsprogram, at man ønsker en revolution i Danmark, og at man vil mobilisere arbejderklassen til en revolution, så ved hr. Søren Søndergaard udmærket, hvad det drejer sig om.

Jeg vil stadig væk sige, og Dansk Folkeparti mener, at hvis man i dette land forsøger at organisere sig med henblik på at lave en revolution, en omvæltning af det eksisterende samfund ved hjælp af voldelige midler, så er vi ikke et sekund i tvivl – så bør politiet naturligvis, også Politiets Efterretningstjeneste, overvåge disse personer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes jo, det er en interessant definition på revolution. Lad os nu forestille os et andet udtryk: Den industrielle revolution f.eks. Hvad betyder det? Betyder det noget med vold? Det er jeg da ikke klar over. Der foregår mange revolutionære forandringer. Det er et pludseligt, grundlæggende brud – fuldstændig rigtigt. Om det er voldeligt, eller det ikke er voldeligt, jamen altså, det ligger der ikke noget i ordet revolution om, absolut intet. Som nævnt, man kan have en industriel revolution; det har ikke noget med vold at gøre.

Derfor må jeg beklage over for hr. Thulesen Dahl. Vi har altså ikke en opfattelse af, at vi skal ændre samfundet med vold. Det er ikke vores opfattelse. Det er vores opfattelse, at vores opgave, som vi ser den, er at vinde et flertal af befolkningen for en grundlæggende forandring af det her samfund – en grundlæggende forandring af det her samfund.

Så længe vi gør det inden for lovens rammer, ja, så er der ikke nogen grund til at overvåge os, medmindre man har en konkret mistanke om, at vi vil bryde loven, og så vil jeg sige, at så skal man da have lov til det, men så skal man jo bare på et eller andet tidspunkt enten stoppe overvågningen eller bevise det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (FP):

For et par år siden udkom der en bog, som jeg kan anbefale Folketingets medlemmer at læse, hvis ikke man allerede har læst den, nemlig bogen, der hedder »Stasi og Danmark«. Det er en meget spændende bog på flere måder. Den af-dækker jo en efterretningstjeneste i et andet land, som pludselig faldt fra hinanden, Muren forsvandt osv. Men det interessante ved den bog er også, at nu har andre mennesker pludselig fået adgang til at se, hvad det er, der står i disse arkiver. Hvem er det egentlig, der er registreret i disse arkiver? Og det er ganske interessant.

Tilbage i tiden, i den danske fodnotopolitik's tid, var det jo sådan, at vi var et par stykker, der forsigtigt kom til at sige, at de, der lavede denne fodnotopolitik, jo rendte Moskvas ærinde, at det var kommunisternes ærinde, de rendte, og da blev man skældt hæder og ære fra, at det var der overhovedet ikke tale om. Nu ved vi i dag, takket være, at der er nogen, der har undersøgt, hvad der står i disse arkiver, at adskillige fremtrædende, højt placerede medlemmer af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet flirtede intenst med Stasi i Østtyskland.

Det er da beskæmmende, det er da ubehageligt; det kan man godt lige tage med i sine overvejelser i den videre diskussion.

Der er heller ingen tvivl om, at når vi kigger lidt på, hvad det er for partier og bevægelser, der har været i Danmark, og hvad det er for et grundlag, de har ført deres politik på, så har der været partier – jeg ved ikke, om de stadig har det stående, jeg ved ikke, om de partier stadig eksisterer – af hvis politiske programmer det fremgik, at man skulle have en revolution, og man var endda klar til, hvis det var nødvendigt, at det skulle være en væbnet revolution og/eller voldelig revolution.

Sådan nogle ting er man da nødt til at tage til efterretning og overveje bare et øjeblik. Jeg vil sige, at hvis ikke efterretningstjenesten havde overvejet det, så ville efterretningstjenesten ikke have udført deres pligt, og så ville der have været grund til at lave en undersøgelse.

Der er ingen tvivl om, at når vi diskuterer de her ting med Politiets Efterretningstjeneste, må vi jo se i øjnene, at demokratiet er vel i virkeligheden demokratiets egen værste fjende. Vi har hørt meget om, hvordan ordet og begrebet demokrati har været brugt i dag både til at forsvare en efterretningstjeneste og til at angribe en efterretningstjeneste. Men sagen er, og der er